

Вечірньою годиною за мрією огнистою...

Дмитро Загул

Вечірньою годиною за мрією огнистою
Душа моя окрилена здіймається, летить
За білою хмаринкою, хмаринкою вовнистою,
Що крилами незрими прорізує блакить.

Хмаринка вже до обрію рожевого долинула,
І крильця позолочені розтанули в імлі.
В годинюнку недобру душу моя покинула
Доріжки протолочені до щастя на землі.

З вечірніми росинками, сльозинками прозорими,
На землю безпросвітню душу моя паде,
І скаржитися на доленьку, і в небо б'є докорами,
Що щастя заповітного не бачила ніде.